

PACZUSKI
TAUDUL

PRZEKRÓJ PODATKOWY

14.02.2022 r.

KOMENTARZE EKSPERTÓW WS. NAJWAŻNIEJSZYCH WYROKÓW/ INTERPRETACJI

SPIS TREŚCI

Prawo dokonania korekty przychodów w związku z udzielanymi rabatami pośrednimi związanymi z obniżką cen, interpretacja indywidualna DKIS z 28 stycznia 2022 r., sygn. 0111-KDIB1-1.4010.530.2021.2.BS _____ 3

Brak obowiązku sporządzenia dokumentacji cen transferowych przez fundusz inwestycyjny, interpretacja indywidualna DKIS z 5 stycznia 2022 r., sygn. 0111-KDIB1-1.4010.521.2021.2.NL __ 3

Prawo dokonania korekty przychodów w związku z udzielanymi rabatami pośrednimi związanymi z obniżką cen, interpretacja indywidualna DKIS z 28 stycznia 2022 r., sygn. 0111-KDIB1-1.4010.530.2021.2.BS

W analizowanej sprawie mamy do czynienia z pomniejszeniem, czyli odstępstwem od ustalonej ceny produktów oferowanych przez spółkę. Co prawda spółka nie będzie sprzedawać bezpośrednio na rzecz detalistów, ale na podstawie odpowiednich indywidualnych ustaleń będzie przyznawała im rabaty. Spowoduje to w istocie obniżenie części ceny sprzedawanych produktów. W momencie, kiedy spółka przyzna rabat pośredni detaliście, to po jej stronie nastąpi obniżenie ceny sprzedawanych produktów, a po stronie detalisty nastąpi zwrot części ceny nabywanych produktów. Udzielenie rabatu pośredniego stanowi zatem obniżkę ceny po jakiej spółka sprzedaje swoje produkty.

A zatem, spółka sprzedając swoje towary i udzielając na nie rabatu pośredniego, powinna obniżyć przychód należny, o którym mowa w art. 12 ust. 3 ustawy CIT. Tym samym w przedmiotowej sprawie nie ma zastosowania przepis art. 15 ust. 1 ustawy CIT. Udzielany przez spółkę rabat pośredni stanowiący obniżkę ceny nie jest spowodowany błędem rachunkowym lub inną oczywistą omyłką.

Zatem spółka uprawniona będzie do dokonania korekty przychodów w związku z udzielanymi rabatami pośrednimi związanymi z obniżką cen - na bieżąco, tj. w okresie, w którym wystawi dokument potwierdzający przyczynę korekty - przyznanie rabatu pośredniego.

Komentarz eksperta

Tzw. rabaty pośrednie stanowią formę premii/bonusu funkcjonujących pomiędzy podmiotami, których nie łączą bezpośrednie relacje sprzedażowe, tj. zazwyczaj są one udzielane przez producenta (czy głównego dystrybutora) na rzecz detalistów, którzy nabywają produkty np. od hurtowni. Pomiedzy podmiotem udzielającym rabatu a jego beneficjentem nie funkcjonują więc faktury sprzedażowe, które mogłyby być korygowane. W konsekwencji, rabaty pośrednie są dokumentowane za pomocą not z VAT.

Na gruncie CIT dominuje stanowisko, iż po stronie podmiotu udzielającego takiego

rabatu, jego wartość powinna wyznaczać koszt podatkowy, ujmowany jako koszt pośredni (zob. np. interpretacja indywidualna DKIS z 25 listopada 2021 r., sygn. 0111-KDIB2-1.4010.431.2021.1.AP).

Natomiast w omawianej interpretacji organ zajął odmienne stanowisko, uznając, iż rabat pośredni powinien być rozliczony przez producenta jako korekta *in minus* przychodów z tytułu sprzedaży produktów. Trudno wytłumaczyć przyczynę takiej zmiany interpretacyjnej, jest ona także sprzeczna z tezami wyroku NSA z 3 lipca 2012 r. (sygn. II FSK 2558/10), choć niektóre argumenty w niej zawarte mogą wydawać się słuszne.

Podatnicy, którzy udzielają takich rabatów pośrednich (szczególnie Ci, którzy nie mają zabezpieczonej tej kwestii w drodze interpretacji indywidualnej), powinni obserwować jak dalek będzie się kształtować linia interpretacyjna organów podatkowych, ewentualnie sądów w omawianym zakresie.

JUSTYNA PUŁKA
DORADCA PODATKOWY

Brak obowiązku sporządzenia dokumentacji cen transferowych przez Fundusz inwestycyjny, interpretacja indywidualna DKIS z 5 stycznia 2022 r., sygn. 0111-KDIB1-1.4010.521.2021.2.NL

W analizowanej sprawie wnioskodawca będący funduszem inwestycyjnym [dalej: **Wnioskodawca** lub **Fundusz**] wystąpił z wnioskiem o wydanie interpretacji indywidualnej, w zakresie zastosowania art. 11n pkt 1 ustawy CIT, tj. obowiązku sporządzenia dokumentacji cen transferowych dla transakcji realizowanych przez Fundusz z podmiotami powiązanymi w sytuacji, gdy przysługuje mu zwolnienie z podatku CIT na podstawie art. 17 ust. 1 pkt 57 ww. ustawy.

Jak wskazano w przedstawionym we wniosku stanie faktycznym, w ramach swojej działalności Fundusz zawiera transakcje z podmiotami powiązanymi. Transakcje te obejmują w szczególności nabywanie usług w zakresie zarządzania Funduszem przez Towarzystwo Funduszy Inwestycyjnych czy zarządzanie aktywami Fun-

duszu przez powiązany podmiot posiadający stosowną licencję KNF, ale również pożyczki i gwarancje udzielane przez podmioty powiązane, zakupy pakietów wierzytelności od powiązanych spółek pożyczkowych, czy obsługę prawną przez powiązaną kancelarię prawną.

Podmioty z którymi Fundusz zawiera kontrolowane transakcje będące przedmiotem zapytania mają swoje siedziby i miejsca zarządu na terytorium Polski. Wartość poszczególnych transakcji z podmiotami powiązanymi przekracza limity wskazane w art. 11k ust. 2 ustawy CIT, co obliuguje Fundusz do sporządzenia dokumentacji cen transferowych dla tych transakcji. Jednocześnie, dochody uzyskiwane przez Fundusz korzystają ze zwolnienia z podatku dochodowego od osób prawnych na podstawie art. 17 ust. 1 pkt 57 ustawy CIT. Zwolnienie to ma charakter przedmiotowy.

Zdaniem Wnioskodawcy, w jego przypadku spełnione są warunki pozwalające na zastosowanie zwolnienia z obowiązku sporządzenia dokumentacji cen transferowych, o którym mowa w art. 11n pkt 1 ustawy CIT. Jak bowiem wskazał Wnioskodawca, jest on niestandardowym sekurytyzacyjnym funduszem inwestycyjnym zamkniętym utworzonym zgodnie z przepisami ustawy o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi i korzysta ze zwolnienia z podatku dochodowego na podstawie art. 17 ust. 1 pkt 57 ustawy CIT.

Tym samym, nie spełnia przesłanek negatywnych zastosowania analizowanego wyłączenia tj. stosowania zwolnienia z art. 6 ww. ustawy, w tym w szczególności z art. 6 ust. 1 pkt 10 ww. ustawy, bowiem przepis ten jest przewidziany dla funduszy inwestycyjnych otwartych oraz specjalistycznych funduszy inwestycyjnych otwartych utworzonych na podstawie ustawy o funduszach inwestycyjnych. Wnioskodawca nie korzysta również ze zwolnienia dla uzyskiwanych dochodów przewidzianego w art. 17 ust. 1 pkt 34 i 34a ustawy CIT. Jednocześnie, Wnioskodawca, jak i podmioty powiązane, z którymi zawiera kontrolowane transakcje będące przedmiotem wniosku, nie poniosły straty podatkowej w roku, za który Wnioskodawca chce skorzystać ze zwolnienia z obowiązku przygotowania lokalnej dokumentacji cen transferowych.

Mając zatem na względzie powyższe, w ocenie Funduszu spełnia on przesłanki przewidziane dla wyłączenia z obowiązku sporządzania dokumentacji lokalnej dla transakcji z podmiotami powiązanymi w sytuacji, gdy jednostki powiązane z Funduszem, również łącznie spełniają warunki wyłączenia z obowiązku dokumentacyjnego wskazane w art. 11n pkt 1 ustawy CIT.

Organ potwierdził przedstawione we wniosku stanowisku Funduszu uznając, iż może on zastosować zwolnienie z obowiązku sporządzenia dokumentacji cen transferowych, o którym mowa w art. 11n pkt 1 ustawy CIT.

Komentarz eksperta

Należy zgodzić się ze stanowiskiem zaprezentowanym przez DIKS. Stosownie bowiem do art. 11n pkt 1 ustawy CIT, obowiązek sporządzenia lokalnej dokumentacji cen transferowych nie ma zastosowania do transakcji kontrolowanych zawieranych wyłącznie przez podmioty powiązane mające miejsce zamieszkania, siedzibę lub zarząd na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w roku podatkowym, w którym każdy z tych podmiotów powiązanych spełnia łącznie następujące warunki:

- a) nie korzysta ze zwolnienia podmiotowego, o którym mowa w art. 6 Ustawy CIT,
- b) nie korzysta ze zwolnienia, o którym mowa w art. 17 ust. 1 pkt 34 i 34a Ustawy CIT (tzw. zwolnienia strefowe),
- c) nie poniósł straty podatkowej.

Jak słusznie natomiast zauważył Organ, stosowanie zwolnienia przedmiotowego, o którym mowa w art. 17 ust. 1 pkt 57 ustawy CIT nie wpływa na możliwość zastosowania przez Fundusz wyłączenia z art. 11n ustawy CIT. Ww. przepis nie wymienia bowiem zwolnienia wskazanego w art. 17 ust. 1 pkt 57 ustawy CIT w katalogu zwolnień uniemożliwiających zastosowanie wyłączenia z obowiązku sporządzenia dokumentacji TP.

Należy przy tym wskazać, iż przyjęcie podejścia odmiennego, tj. uznanie, że stoso-

wanie zwolnienia, o którym mowa w art. 17 ust. 1 pkt 57 ustawy CIT (lub pozostałych zwolnień o charakterze przedmiotowym z wyjątkiem zwolnień, o których mowa w art. 17 ust. 1 pkt 34 i 34a ustawy CIT), prowadziłyby do nieuzasadnionego zastosowania przez Organ wykładni rozszerzającej analizowanego przepisu. Tym samym, stanowisko zaprezentowane

przez Organ w ramach omawianej interpretacji indywidualnej należy niewątpliwie ocenić pozytywnie.

DOMINIKA MICHALSKA
DORADCA PODATKOWY

WYBÓR ORZECZEŃ SĄDÓW ADMINISTRACYJNYCH ORAZ TSUE:

SPIS TREŚCI

Kwestia obowiązku złożenia oświadczenia o wyborze formy opodatkowania podatkiem liniowym po likwidacji jednej działalności i rozpoczęciu innej, wyrok NSA z 4 lutego 2022 r., sygn. II FSK 1372/19	7
Kwestia stosowania art. 7b ust. 1 pkt 5 ustawy CIT do zbycia wierzytelności na podstawie umów zawartych przed dniem 1 stycznia 2018 r., wyrok NSA z 3 lutego 2022 r., sygn. II FSK 1830/19	7
Nieodpłatne poręczenie może stanowić „transakcję” w rozumieniu art. 9a ustawy CIT, wyrok NSA z 3 lutego 2022 r., sygn. II FSK 1475/19	7
Przepis art. 16i ust. 5 ustawy CIT nie wprowadza zakazu dokonywania zmian stawek amortyzacji za lata wcześniejsze, wyrok NSA z 3 lutego 2022 r., sygn. II FSK 1413/19	7
Sposób obliczenia proporcji, o jakiej mowa w art. 15 ust. 2-2b ustawy CIT, w sytuacji otrzymania dywidend od spółek z grupy kapitałowej, wyrok NSA z 2 lutego 2022 r., sygn. II FSK 1173/19	8
Zakres przedmiotowy pojęcia stała placówka, o którym mowa w art. 14 ust. 1 polsko-luksemburskiej UPO, wyrok NSA z 1 lutego 2022 r., sygn. II FSK 1314/19	8

Kwestia obowiązku złożenia oświadczenia o wyborze formy opodatkowania podatkiem liniowym po likwidacji jednej działalności i rozpoczęciu innej, wyrok NSA z 4 lutego 2022 r., sygn. II FSK 1372/19

Wybór formy opodatkowania odnosi się nie do indywidualnie, konkretnie oznaczonej działalności gospodarczej, tylko do rodzaju uzyskiwania dochodów, a mianowicie kwalifikacji do źródła „pozarolnicza działalność gospodarcza”. Dlatego też zlikwidowanie jednej działalności, która była prowadzona w oparciu o wpis do ewidencji działalności gospodarczej i rozpoczęcie innej, polegającej na udziale w spółce osobowej, objętej wpisem do rejestru sądowego, nie może mieć znaczenia co do klasyfikacji źródła, jakim jest pozarolnicza działalność gospodarcza. Wybór sposobu opodatkowania, zgodnie z regułą określoną w art. 9a ust. 4 ustawy PIT, działa w kolejnych latach.

Skoro zatem nie było faktycznej likwidacji jakiegokolwiek aktywności w sferze gospodarczej, która podlega opodatkowaniu PIT jako pozarolnicza działalność gospodarcza - obojętnie czy jest to działalność jednoosobowa, czy też działalność z tytułu udziału w spółce - nie mogło mieć to jakiegokolwiek wpływu na możliwość, a nawet obowiązek korzystania w kolejnych okresach rozliczeniowych (w kolejnych latach) z wybranej formy opodatkowania.

Kwestia stosowania art. 7b ust. 1 pkt 5 ustawy CIT do zbycia wierzytelności na podstawie umów zawartych przed dniem 1 stycznia 2018 r., wyrok NSA z 3 lutego 2022 r., sygn. II FSK 1830/19

W stanie faktycznym sprawy, gdy do zbycia wierzytelności, a więc do uzyskania przysporzenia majątkowego, skutkującego rozpoznanem przez spółkę przychodu podatkowego, dojdzie po dniu 31 grudnia 2017 r. - wówczas zarówno do przychodu uzyskanego z transakcji, jak i do kosztów bezpośrednich związanych z przychodem, zastosowanie znajdują przepisy ustawy CIT w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 stycznia 2018 r.

Skoro za przychody z zysków kapitałowych uważa się przychody ze zbycia wierzytelności uprzednio nabytych przez podatnika oraz wierzytelności wynikających z przychodów

zaliczanych do zysków kapitałowych - zatem przychody ze zbycia wierzytelności na rzecz banku powinny być zaliczane przez spółkę do przychodów z zysków kapitałowych, o których mowa w art. 7b ust. 1 pkt 5 ustawy CIT.

Natomiast okoliczności związane z umowami, do których zawarcia doszło przed dniem 1 stycznia 2018 r., dotyczące cesji, charakteru tych transakcji, odpowiedzialności związanej z zobowiązaniem dłużnym oraz kwestią zamiaru dalszego finansowania przez bank nie mają w tym przypadku znaczenia, ponieważ art. 7b ust. 1 pkt 5 ustawy CIT ani też przepis art. 4 ust. 1 i 2 ustawy zmieniającej nie odnoszą się do okoliczności związanych z zawartymi umowami spółki z bankiem.

Nieodpłatne poręczenie może stanowić „transakcję” w rozumieniu art. 9a ustawy CIT, wyrok NSA z 3 lutego 2022 r., sygn. II FSK 1475/19

Pojęcie transakcji nie zostało zdefiniowane w art. 9a ustawy CIT, ani innych przepisach prawa podatkowego, czy też cywilnego, a zatem w związku z tym należy uznać, że nie posiada ono definicji legalnej. Dlatego też opierając się zarówno na wykładni językowej, odwołując się do słownikowego rozumienia, jak i do orzecznictwa w tym zakresie, należy uznać, że pojęcie transakcji traktować szeroko i nie można utożsamiać go wyłącznie z umowami sprzedaży w rozumieniu Kodeksu cywilnego.

W konsekwencji, pojęcie to obejmuje również czynność prawną polegającą na udzieleniu poręczenia o charakterze nieodpłatnym do umowy kredytu.

Przepis art. 16i ust. 5 ustawy CIT nie wprowadza zakazu dokonywania zmian stawek amortyzacji za lata wcześniejsze, wyrok NSA z 3 lutego 2022 r., sygn. II FSK 1413/19

W świetle wykładni gramatycznej, wspartej wykładnią celowościową, należy przyjąć, że treść art. 16i ust. 5 ustawy CIT wskazuje jedynie, że „punktem w czasie” w którym mogą zostać obniżone stawki amortyzacyjne jest (i) miesiąc wprowadzenia środka trwałego do ewidencji lub (ii) pierwszy miesiąc jakiegokolwiek następującego po nim roku podatkowego.

Sposób obliczenia proporcji, o jakiej mowa w art. 15 ust. 2-2b ustawy CIT, w sytuacji otrzymania dywidend od spółek z grupy kapitałowej, wyrok NSA z 2 lutego 2022 r., sygn. II FSK 1173/19

Zasady proporcjonalnej alokacji kosztów określone w art. 15 ust. 2 i 2a ustawy CIT nie mają zastosowania do przychodów opodatkowanych w sposób szczególny na zasadach ryczałtowych. Owe regulacje znajdują zastosowanie tylko do tych przychodów, które w świetle ustawy podatkowej mogą być pomniejszane o koszty ich uzyskania, a więc tych, których przedmiotem opodatkowania jest dochód.

Zasady proporcjonalnej alokacji kosztów pośrednich z art. 15 ust. 2-2b ustawy CIT, nie znajdują zastosowania do przychodów z dywidend opodatkowanych ryczałtowo lub zwolnionych z opodatkowania na podstawie art. 22 ust. 4 ustawy CIT.

Skoro ustawodawca przewidział na zasadzie wyjątku, że w stosunku do niektórych tylko źródeł przychodu podstawą opodatkowania stanowi przychód, bez możliwości pomniejszenia go o jakiegokolwiek koszty jego uzyskania, to tylko do tych źródeł nie mogą znaleźć zastosowania reguły proporcjonalnej alokacji kosztów określone w art. 15 ust. 2-2b ustawy CIT.

Odesłanie z art. 7 ust. 1 ustawy CIT do konkretnych regulacji ze wskazaniem jednostek redakcyjnych ustawy oznacza, że wyjątki od ogólnej zasady opodatkowania dochodu tyczą tylko tych przychodów, które daną regulacją są objęte.

Tymczasem, zgodnie z art. 22 ust. 1 ustawy CIT, opodatkowaniu ryczałtowemu podlegają przychody z dywidend oraz innych przychodów z tytułu udziału w zyskach osób prawnych, ale z zastrzeżeniem, że mają one siedzibę lub zarząd na terytorium Polski.

Przychody z dywidend otrzymywanych ze spółek mających siedzibę za granicą nie są

objęte opodatkowaniem ryczałtowym, a więc podstawą opodatkowania nie jest przychód, lecz - zgodnie z ogólną zasadą - dochód, co ma dalsze konsekwencje, mianowicie, że do alokacji kosztów pośrednich, których nie można przyporządkować bezpośrednio do tego źródła, należy stosować zasady proporcjonalnej alokacji kosztów uzyskania przychodów z art. 15 ust. 2-2b ustawy CIT.

Zakres przedmiotowy pojęcia stała placówka, o którym mowa w art. 14 ust. 1 polsko-luksemburskiej UPO, wyrok NSA z 1 lutego 2022 r., sygn. II FSK 1314/19

W Komentarzu do MK OECD wskazuje się, że określenie „placówka” obejmuje każde pomieszczenie, środki lub urządzenia wykorzystywane do prowadzenia działalności przedsiębiorstwa, niezależnie od tego, czy są wykorzystywane wyłącznie w tym celu. Co zaś szczególnie istotne placówka - jako miejsce działalności gospodarczej - może istnieć również wtedy, gdy nie ma żadnych pomieszczeń lub gdy nie są one wymagane do prowadzenia działalności przedsiębiorstwa; wystarczy posiadanie pewnej przestrzeni do własnej dyspozycji.

Nie ma znaczenia, czy przedsiębiorstwo jest właścicielem czy najemcą lokalu, środków lub urządzeń, czy dysponuje nimi w inny sposób. Sam fakt, że przedsiębiorstwo ma do własnej dyspozycji pewną przestrzeń służącą jego działalności gospodarczej, wystarczy, aby zaistniała stała placówka gospodarcza. Nie wymaga się, aby przedsiębiorstwo posiadało formalne prawo do dysponowania taką placówką.

W analizowanej sprawie podatnik będzie świadczył usługi w siedzibie KE w Luksemburgu, z czego wynika, że będzie mieć do dyspozycji pewną przestrzeń, co jest wystarczające dla przyjęcia, że na terenie Luksemburga będzie znajdować się stała placówka jego działalności. Z uwagi na powyższe, w sprawie zastosowanie znajdzie art. 14 polsko-luksemburskiej UPO, którego regulacje są tożsame z zamieszczonymi w jej art. 7.

WYBÓR INTERPRETACJI PODATKOWYCH

SPIS TREŚCI

Kwestia posiadania stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej na terytorium Polski w świetle przepisów ustawy VAT, interpretacja indywidualna DKIS z 23 stycznia 2022 r., sygn. 0114-KDIP1-2.4012.426.2021.2.RST	10
Kwestia stosowania art. 17 ust. 1 pkt 4 ustawy CIT odnośnie do środków na pokrycie ujemnego wyniku finansowego szpitala otrzymanych od podmiotu tworzącego, interpretacja indywidualna DKIS z 31 stycznia 2022 r., sygn. 0111-KDIB1-2.4010.544.2021.2.AW	10
Kwestia opodatkowania ryczałtem „ukrytych zysków” w świetle art. 28m ustawy CIT, interpretacja indywidualna DKIS z 25 stycznia 2022 r., sygn. 0111-KDIB1-2.4010.554.2021.2.AK	11
Zasady wyliczenia różnic kursowych z tytułu importu towarów, interpretacja indywidualna DKIS z 27 stycznia 2022 r., sygn. 0111-KDIB1-3.4010.531.2021.4.AN	11
Obowiązki płatnika na podstawie art. 26aa ust. 1 ustawy CIT w przypadku zbycia udziałów w spółce nieruchomościowej, interpretacja indywidualna DKIS z 28 stycznia 2022 r., sygn. 0111-KDIB1-1.4010.3.2022.1.JD	12

Kwestia posiadania stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej na terytorium Polski w świetle przepisów ustawy VAT, interpretacja indywidualna DKIS z 23 stycznia 2022 r., sygn. 0114-KDIP1-2.4012.426.2021.2.RST

Spółka nie posiada i nie będzie posiadała na terytorium Polski pracowników, nie delegowała też żadnych pracowników do stałego lub okresowego wykonywania obowiązków na terytorium Polski (z wyjątkiem możliwości bardzo krótkiej wizyty ograniczonej liczby pracowników w Polsce, jeśli zajdzie taka potrzeba). Ponadto spółka nie jest i nie będzie właścicielem i najemcą jakichkolwiek aktywów zarówno ruchomych, jak i nieruchomości. Nie będzie też udostępniać personelu bądź zasobów technicznych jakimkolwiek podmiotom na terytorium Polski. Nie posiada również w Polsce żadnej struktury, która byłaby zaangażowana w negocjowanie lub zawieranie umów handlowych. Wszelkie czynności związane z działalnością gospodarczą spółki dokonywane są w siedzibie zlokalizowanej w X, gdzie również podejmowane są wszelkie strategiczne decyzje dotyczące działalności spółki.

W analizowanej sprawie spółka nie dysponuje odpowiednimi zasobami osobowymi i technicznymi oraz nie sprawuje kontroli nad takimi zasobami w spółkach A. Polska oraz E. Polska, co oznacza brak spełnienia podstawowych przesłanek do uznania działalności spółki w kraju za stałe miejsce prowadzenia działalności. A zatem, spółka nie będzie posiadała na terytorium Polski stałego miejsca prowadzenia działalności, a sam fakt nabywania usług na zasadach rynkowych od A. Polska i E. Polska nie może powodować automatycznego uznania, że istnieje na terytorium Polski stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej.

Usługi nabywane przez spółkę od A. Polska oraz E. Polska, dla których miejsce świadczenia usług jest ustalane zgodnie z regułą wynikającą z art. 28b ustawy VAT, nie powinny być opodatkowane w Polsce. Spółka posiada bowiem siedzibę działalności gospodarczej w X oraz nie będzie posiadała w Polsce stałego miejsca prowadzenia działalności gospodar-

czej. Zatem, usługi do których ma zastosowanie art. 28b ustawy VAT nie będą opodatkowane na terytorium Polski - stosownie do art. 28b ust. 2 ustawy VAT. Usługi świadczone przez A. Polska oraz E. Polska będą opodatkowane stosownie do art. 28b ust. 1 ustawy VAT, w kraju siedziby spółki, tj. w X.

Tym samym, w przypadku, gdy spółka otrzyma od usługodawców faktury dokumentujące nabycie na terytorium Polski usług, do których ma zastosowanie art. 28b ustawy VAT, z wykazaniem podatkiem znajdzie zastosowanie wyłączenie, o którym mowa w art. 88 ust. 3a pkt 7 ustawy VAT. W konsekwencji, spółka nie będzie miała prawa do odliczenia podatku naliczonego w związku z nabyciem usług od polskich usługodawców do których ma zastosowanie art. 28b ustawy VAT.

Kwestia stosowania art. 17 ust. 1 pkt 4 ustawy CIT odnośnie do środków na pokrycie ujemnego wyniku finansowego szpitala otrzymanych od podmiotu tworzącego, interpretacja indywidualna DKIS z 31 stycznia 2022 r., sygn. 0111-KDIB1-2.4010.544.2021.2.AW

Otrzymanie środków pieniężnych przekazanych przez podmiot tworzący samodzielny publiczny zakład opieki zdrowotnej (szpital) na pokrycie ujemnego wyniku finansowego, stanowi niewątpliwie przychód tego zakładu (szpitala). Szpital osiągnie korzyść materialną w postaci otrzymanych środków pieniężnych, które stanowią przychód w myśl art. 12 ustawy CIT.

Nie jest on natomiast wymieniony w art. 12 ust. 4 ustawy CIT, tj. w zdarzeniach niezaliczanych do przychodów podatkowych. A zatem, otrzymane od podmiotu tworzącego środki stanowią przychody podatkowe szpitala.

Jednakże, opisane w stanie faktycznym dochody uzyskane przez szpital wskutek otrzymania środków na pokrycie straty od podmiotu tworzącego mogą korzystać ze zwolnienia z opodatkowania, na podstawie art. 17 ust. 1 pkt 4 ustawy CIT. Przy czym wydatkowanie dochodu na cele inne niż statutowe wyłącza możliwość zastosowania zwolnienia z opodatkowania.

Kwestia opodatkowania ryczałtem „ukrytych zysków” w świetle art. 28m ustawy CIT, interpretacja indywidualna DKIS z 25 stycznia 2022 r., sygn. 0111-KDIB1-2.4010.554.2021.2.AK

Wynagrodzenie wypłacane przez spółkę w formie ryczałtowej na rzecz fundacji (zgodnie z zawartą umową za udostępnienie logo fundacji do zamieszczania na rzeczach ruchomych oraz nieruchomościach spółki), której fundatorem jest członek zarządu spółki, stanowi ukryty zysk i będzie podlegało opodatkowaniu ryczałtem od dochodów spółek. Wynagrodzenie wypłacane na rzecz prywatnej fundacji jest świadczeniem, o którym mowa w art. 28m ust. 3 pkt 2a ustawy CIT.

Skoro spółka dla posiadanych samochodów osobowych nie prowadzi ewidencji przebiegu, to zgodnie z art. 86a ust. 4 ustawy VAT, uznaje się, że samochody te są wykorzystywane również do celów niezwiązanych z prowadzoną działalnością gospodarczą. W takiej sytuacji, zgodnie z art. 28m ust. 4 pkt 2 lit. b ustawy CIT, tylko 50% kosztów dotyczących samochodów osobowych nie stanowi ukrytych zysków. Natomiast pozostałe 50% wydatków stanowi ukryte zyski i podlega opodatkowaniu ryczałtem od dochodów spółek.

Płacony przez spółkę czynsz najmu za lokale wynajmowane od udziałowca w cenach rynkowych nie stanowi dochodu z tytułu ukrytych zysków, o którym mowa w art. 28m ust. 3 ustawy CIT. Jednocześnie należy mieć na uwadze, że zdanie wstępne art. 28m ust. 3 ustawy CIT wskazuje na otwarty (a nie zamknięty) katalog świadczeń mogących prowadzić do powstania dochodu z tytułu ukrytych zysków.

Dlatego ocena, czy określone świadczenie najmu spełni warunki do uznania za dochód z tytułu ukrytego zysku powinna zostać dodatkowo przeprowadzona w oparciu o przesłanki wynikające ze zdania wstępnego art. 28m ust. 3 ustawy CIT. Jak z niego wynika, dochód z tytułu ukrytego zysku nie obejmuje świadczeń, które nie są wykonane w związku z prawem do udziału w zysku, czyli świadczeń podjętych (wykonanych) bez jakiegokolwiek wpływu podmiotów powiązanych na działanie i decyzje

spółki opodatkowanej ryczałtem, w zakresie ocenianego świadczenia.

Wynagrodzenie z tytułu umowy o pracę córki udziałowca, zatrudnionej w spółce na takich samych warunkach płacowych jak pozostali pracownicy spółki na równoważnym stanowisku, którego wartość nie przekracza pięciokrotności przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw, nie stanowi dochodu z ukrytych zysków, a co za tym idzie nie podlega opodatkowaniu ryczałtem od dochodów spółek kapitałowych.

Zasady wyliczenia różnic kursowych z tytułu importu towarów, interpretacja indywidualna DKIS z 27 stycznia 2022 r., sygn. 0111-KDIB1-3.4010.531.2021.4.AN

Przy różnicach kursowych za koszt poniesiony uważa się koszt wynikający z otrzymanej faktury (rachunku) lub innego dowodu w przypadku braku faktury. Skoro dniem poniesienia kosztu będzie dzień wystawienia faktury, to - w myśl art. 15 ust. 1 ustawy CIT - do przeliczenia kosztu wyrażonego w walucie obcej na złote należy zastosować kurs średni ogłaszany przez NBP z ostatniego dnia roboczego poprzedzającego dzień poniesienia kosztu, tj. poprzedzającego dzień wystawienia faktury przez dostawcę.

Zatem, do przeliczenia wartości kosztu poniesionego w walucie obcej, udokumentowanego fakturą (rachunkiem), należy przyjąć datę poprzedzającą datę faktury (rachunku). A zatem, do wyliczenia różnic kursowych w podatku dochodowym od osób prawnych z tytułu importu towarów spółka prawidłowo przeliczyła wartości zakupów wyrażone w walutach obcych na złote według kursu średniego ogłaszanego przez NBP z ostatniego dnia roboczego poprzedzającego dzień poniesienia kosztu, tj. poprzedzającego dzień wystawienia faktury „commercial invoice”.

Tym samym, prawidłowe jest stanowisko spółki, zgodnie z którym spółka powinna przeliczać odrębnie wartości wyrażone na dokumentach „commercial invoice” dla potrzeb podatku dochodowego od osób prawnych w zakresie zaliczenia w koszty uzyskania przychodu oraz w zakresie wyliczenia różnic kursowych.

Obowiązki płatnika na podstawie art. 26aa ust. 1 ustawy CIT w przypadku zbycia udziałów w spółce nieruchomościowej, interpretacja indywidualna DKIS z 28 stycznia 2022 r., sygn. 0111-KDIB1-1.4010.3.2022.1.JD

Pomimo, iż w przypadku zbycia udziałów w spółce nieruchomościowej jest ona jedynie przedmiotem (nie zaś stroną) transakcji zbycia, to w pewnych okolicznościach to właśnie na niej (a nie na podmiocie osiągającym dochód) ciążyć będzie obowiązek zapłaty podatku.

Stanie się tak wówczas, gdy zbywcą udziałów będzie nierezydent oraz jednocześnie dojdzie do zbycia udziałów (akcji) dających co najmniej 5% praw głosu w spółce albo ogółu praw i obowiązków dających co najmniej 5% prawa do udziału w zysku spółki niebędącej osobą prawną, albo co najmniej 5% ogólnej liczby ty-

tułów uczestnictwa lub praw o podobnym charakterze w spółce nieruchomościowej. Z taką sytuacją mamy do czynienia w przedmiotowej sprawie.

Z uwagi na to że spółka matka jest rezydentem podatkowym Holandii (co będzie udokumentowane certyfikatem rezydencji wydanym przez kraj siedziby), zasady ustalenia opodatkowania w przedmiotowej sprawie winny być ustalone z uwzględnieniem właściwej (w tym wypadku polsko-holenderskiej UPO).

W realiach tej sprawy zastosowanie znajdzie art. 13 ust. 4 polsko-holenderskiej UPO, co oznacza, że dochód spółki matki osiągnięty ze sprzedaży 100% udziałów w kapitale spółki polskiej będzie podlegał opodatkowaniu w Holandii. Tym samym na spółce polskiej nie będą ciążyć obowiązki płatnika.

PACZUSKI
TAUDUL

KONTAKT

PIOTR KORSZLA
tel. +48 509 802 418
piotr.korszla@ptpodatki.pl

ADAM HELLWIG
tel. +48 502 184 966
adam.hellwig@ptpodatki.pl

WARSZAWA

ul. Giełdowa 7/9, 01-211 Warszawa
tel. 22 205 22 00, fax 22 205 22 01
e-mail: biuro@ptpodatki.pl

KATOWICE

Podchorążych 1, 40-043 Katowice
tel. 32 704 79 39, fax 22 205 22 01
e-mail: biuro@ptpodatki.pl